

De staking in het visserijbedrijf

De staking van de Scheveningse vissers heeft in geen enkel opzicht iets uitstaans met de prijzen van welke vissoort dan ook. Dit heeft de commissie detailhandel in vis van het hoofdbedrijfschap detailhandel meegegeed naar aanleiding van geruchten in rederskringen als zou de vis schaars en duur zijn door het niet uitvaren van de kotters; aanvoeren en prijsbeeld bij de kleinhandel wijken niet af van wat in andere jaren in deze gebruikelijk is. De commissie wijst er onder meer op, dat de staking een plaatselijk karakter draagt, de grootste aanvoerhaven IJmuiden wordt er niet door getroffen. Bovendien vallen ook in Scheveningen de kotters buiten de staking.

Het werken op de vissersvloot is voor nog twee Tweede-Kamerleden aanleiding geweest enkele vragen te stellen aan de ministers van sociale zaken en volksgezondheid en van landbouw en visserij te stellen. De socialistische afgevaardigden mr. Th.J.A.M. van Lier en C. Egas willen weten of het juist is, dat op de vloot veelvuldige werktijden voorkomen van zestien uur per etmaal of meer. Is het verder juist, dat op vele vissersschepen van een slechte accommodatie voor de bemanning moet worden gesproken? Als dat zo is, vragen de Kamerleden of de ministers kunnen bevorderen, dat op korte termijn, verbetering in deze situatie zal worden aangebracht. Ook vragen zij of het rapport Diepenhorst ter beschikking komt, opdat het bij het visserijdebat dat over enkele weken begint, mede tot grondslag van de discussie kan dienen.

De sfeer is grimmig in Scheveningen. De tegenstellingen spitsen zich steeds meer toe naarmate de staking langer duurt en van zomaar een konflikt tussen werknemers en werkgevers is allang geen sprake meer. Verbittering heerst in Scheveningen, koppigheid, terreur zelfs. En straks armoe. Vissers en reders voeren over en weer een «zenuwenoorlog» en tussen stakers en werkwilligen is het een regelrechte strijd. Vijf politiejeeps patrouilleren door het anders zo rustige vissersdorp, maar de posters laten zich niet intimideren. Op een nacht is er een fles chloor door het raam in de kamer gegooid van een vissersman die zijn kameraden had gezegd toe te geven. Vrouwen en kinderen van vissers die via IJmuiden naar zee zijn gegaan voelen zich ernstig bedreigd. Veertig man voor de deur roepen: «Eten komt er niet meer binnen, we blijven staan tot jullie kapot zijn». Tragische misverstanden met ernstige gevolgen.

De partijen staan onverzoenlijk tegenover elkaar. Het konflikt is snel omschreven. De vissers willen dat de reders onderhandelen met het Onafhankelijk Verbond voor Bedrijfsorganisaties omdat zij niet tevreden zijn met het resultaat dat de

erkende vakbonden hebben bereikt. De reders weigeren overleg met de niet erkende bond. De voorzitter van de redersvereniging, dhr. N. Haasnoot zegt: «We geven niet toe, voor elke reder die lid is van onze organisatie durf ik mijn hand in het vuur te steken». De stakers zeggen «Wij eraan, dan de reders ook».

Die verklaringen zijn van weerskanten nodig, omdat, net als in een oorlogstoestand, de geruchten talrijk zijn: die reder wil onderhandelen, die stuurman wil gaan varen. Iedereen lijdt op het ogenblik verlies. De Scheveningse reders met hun ongeveer 80 schepen hebben toch al zo'n miljoen gulden aan besommingen tot nu toe erbij moeten inboeten, al is het seizoen dan niet zo gunstig voor de visserij. De vissers, die veelal niet zo bijster hoge lonen verdienen, hebben het moeilijk. Sommige lijden armoe. Hun spaarcentjes teren zij in en de eventuele afbetalingen moeten doorgaan. Riep niet een jonge visser op zo'n rumoerige vergadering met overslaande stem uit «Ik kan het niet langer jongens, ik heb een vrouw en twee kinderen!» Beide partijen hanteren psychologische wapens. De grootste reder van Scheveningen heeft aangekondigd zijn meer dan twintig schepen tellende vloot te liquideren wanneer de moeilijkheden niet snel worden opgelost. Hij heeft er genoeg van. Kollega's van hem verklaren dat het geen loze praat is. «Hij is tot alles in staat» zeggen ze van J. van der Toorn. Andere geven deze verklaring voor die sombere aankondiging: «Hij is over de zestig en heeft alleen maar dochters. Een opvolger is er niet. Hij moet zijn vloot wel wegdoen».

De vissers hebben ook hun dreigementen: straks zijn er wel schepen, maar geen bemanningen meer, roepen ze hardop, opdat iedereen, en vooral de reders het mogen horen. «Velen van ons zoeken een baantje aan de wal en wanneer zij daar beter verdienen, minder hard hoeven te werken en elke avond thuis zijn, komen zij nooit terug». Een argument dat inslaat, want het zou wel eens al te waar kunnen blijken. Onzeker commentaar van dhr. Haasnoot: «Visserslui zijn trouw aan hun werk. Wanneer de schepen uitvaren, rennen ze weer naar de haven».

Ook sommige nieuwe werkgevers van de vissers die een baantje aan de wal hebben gevonden zijn daar kennelijk bang voor. Om zich ervan te verzekeren dat zij wat langer blijven hebben zij het monsterboekje opgeëist, zodat de vroegere vissers niet plotseling weer kunnen gaan varen. Een volgens reders en vakbondbestuurders onrechtmatige daad. «Een telefoontje naar de visserij-inspektie en dat boekje komt terug bij de man bij wie het hoort».

«Het is allemaal een kwestie van geestelijke dwang» menen de reders. «Tachtig tot negentig percent

van de vissers is het eens met het akkoord dat met de erkende vakbonden is bereikt, maar zij durven gewoon niet toe te geven». Vissers die terugkomen uit IJmuiden worden door de politie bij de gemeentegrens opgewacht om te worden gekortet en zij durven niet weer naar zee te gaan omdat bedreigd is «wrijf en jong» het leven onmogelijk te maken. In totaal zijn nu naar schatting 400 opvarenden in Scheveningen in staking. Het lijkt alles

bijeen meer te zijn dan een tijdelijk konflikt waarvan de gevolgen snel vergeten zijn. Verdergaande ontvolking van de vloot is een werkelijk gevaar. De slechte konfliktpositie van de Nederlandse zeevisserij is ook een feit. In Scheveningen is een nieuwe afslag in aanbouw die de grootste moet worden van West-Europa. Het is te hopen dat hij voor zijn doel gebruikt kan worden.

PROF. P. KORRINGA IN IJMUIDEN :

„Voorraad vis in Noordzee is niet onuitputtelijk”

«Indien niet bijtijds maatregelen op internationaal niveau worden genomen ter bescherming van de visstand in de Noordzee ziet het voor de visserij in de toekomst somber uit. De rationele exploitatie van de zee is daarom het doel van de eerste Noord Oost Visserij Konventie die dit jaar in Den Haag wordt gehouden. Alleen een goede samenwerking tussen visstand en visserij kan de onmetelijke maar niet onuitputtelijke rijkdom aan voedsel voor mens en dier die de Noordzee bevat zeker stellen».

Tot deze slotsom kwam professor dr. P. Korringa, directeur van het Rijksinstituut voor visserijonderzoek in IJmuiden in zijn lezing over «De cirkelgang van het leven in zee en de wijze waarop de mens deze door de visserij beïnvloedt», die hij vorige week woensdagavond voor het departement IJmuiden-Velsen van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen in de Petrazaal heeft gehouden.

Evenals op het land zijn het in zee de groene planten die voor de organische stoffen zorgen. De voorwaarden voor deze organische produktie zijn in de Noordzee volop aanwezig. In de diepere oceanen zijn echter alleen de bovenste lagen geschikt voor de vorming van organische stoffen. Plantaardig en dierlijk plankton zijn er het oer-voedsel zonder hetwelk het leven in zee niet mogelijk is. Beperkende factoren zijn fosfaten en nitraten. Er zijn wel proeven genomen met 'n kunstmatige bemesting van de zeebodem maar de resultaten zijn beneden de verwachtingen gebleven. In de duistere diepten van de oceanen bevinden zich onvoorstelbare voorraden fosfaten, maar deze zijn onbereikbaar. Indien men deze stoffen in opwaartse richting kan brengen zou dat de hoeveelheid voedsel in zee zeer aanzienlijk vergroten. Het leven in de zee wordt slechts bepaald door één wet, die van eten en gegeten worden. Ook de mens die op de bewoners van de zee jacht maakt kan binnen zekere grenzen dit evenwicht niet verstoren. Een te intensieve visserij kan echter de visstand wel degelijk nadelig beïnvloeden. Wettelijke maatregelen als het verbod om vis beneden een zekere afmeting te

vangen en het vaststellen van de maaswijdte van de netten hebben hun nut afdoende bewezen.

Internationaal overleg op visserijgebied is voor de belanghebbende landen een noodzaak geworden wil men uit zee een zo hoog mogelijke opbrengst halen zonder de toekomst in gevaar te brengen. Professor Korringa merkte op dat in Engeland interessante proeven worden genomen met het kweken van grote hoeveelheden zeevissen o.a. schol en tong in laboratoria

Dat is wat de IJmuider Courant ons dondedag meldde.

Wij kunnen de zienswijze van Prof. Korringa slechts bijtreden en hopen dat het speedig uit zal wezen met al dat getalm omtrent krachtadige en praktische beslissingen.

Nog de staking in het visserijbedrijf

Een aantal Scheveningse vissers is maandagmorgen op het Haagse station Staatsspoor drie door Scheveningse bemanningen van Vlaardingen schepen tegengehouden, die op reis wilden gaan na een oproep van een Vlaardingse reder om drie in IJmuiden gemeerde vaartuigen naar Vlaardingen over te brengen. Het aktiecomitee van de stakers vermoedde dat de Scheveningers onder wie een aantal stakers door de reder zouden worden gedwongen uit te varen als zij eenmaal op de schepen zouden zijn.

Om deze «ontvoering» te verhinderen waren enkele tientallen stakers op het station. Hun aktie verliep zonder moeilijkheden. De erkende werknemersorganisaties voor de visserij hebben zaterdag bij hun leden in Scheveningen een brief laten thuisbezorgen waarin deze worden opgewekt het werk te hervatten. Naar men van de kant van deze organisaties meedeelde heeft het maandagmorgen bij hun Scheveningse kantoorje stormgelopen van vissers die wel graag weer aan het werk wilden maar niet durfden. Ze wilden niet door de politie aan boord gebracht worden en zagen ook op tegen ruzies op zee.